

Ești tu gata, dacă Domnul ar veni astăzi?

Versete călăuzitoare: Apocalipsa 19.7,8

Apocalipsa 19.7,8: Să ne bucurăm și să ne veselim și să-I dăm glorie, pentru că nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit. Și i s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat, pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților.

Introducere

Domnul vine! Și El vine, așa cum credem noi, foarte curând (Apocalipsa 3.11). Aceasta pare să fie pretutindeni convingerea fermă a creștinilor spirituali. A trecut aproape un secol¹ de când în creștinătate a răsunat strigătul: „Iată, Mirele”. Începând de atunci semnele s-a înmulțit ca număr și importanță. Acum ele sunt foarte numeroase. Deja lumea simte demult că ceva trebuie să aibă loc. Biserica (Adunarea) nu are nevoie de semne, însă ele apar și sunt ca niște semnale luminoase și atenționează pe toți care au ochi să vadă, că s-a apropiat ora arătării revenirii vizibile a lui Hristos. Dacă răpirea sfinților precede revenirea vizibilă a lui Hristos în putere și glorie mare, atunci semnele apropierii ultimului eveniment trebuie să fie și semnele apropierii ceasului răpirii, conform cu 1 Tesaloniceni 4.

Făcut potrivit

Deoarece venirea Lui este așa de apropiată, se pune cu mare urgență întrebarea: „Suntem noi gata?”

Într-un anumit sens este așa pentru fiecare credincios adevărat, căci noi citim: „Mulțumind Tatălui, care ne-a învrednicit să avem parte de moștenirea sfinților în lumină” (Coloseni 1.12). Da, ca „spălați, sfințiți și îndreptățiți în Numele Domnului Isus și prin Duhul Dumnezeului nostru” fiecare sfânt este pregătit pentru răpire în glorie, și în această privință niciodată el nu va fi făcut mai potrivit, căci aceasta este o chestiune cu totul a harului divin. Nici o lucrare, pe care noi am putea-o face, nu are vreo însemnătate în privința aceasta. Dreptul nostru la glorie constă numai în sângele lui Hristos și în nimic altceva.

A fi practic potrivit

Există însă și o altă latură. Dacă citim corect Scriptura, găsim că există și o vrednicie practică, o pregătire a inimii și o îndreptare a drumurilor, pe care le arată mai multe pasaje. Citim de exemplu, printre altele: „Nunta Mielului a venit și soția Lui s-a pregătit” (Apocalipsa 19.7). Această pregătire, ca toate celelalte, este rodul harului, bazat pe marea lucrare de la Golgota, dar deoarece este o pregătire practică are ca premisă o lucrare în care este necesară conlucrarea noastră. Căci ia seama la cuvântul: „s-a pregătit”. Aceasta este ceea ce vrem să

¹ Remarca redacției: Articolul a fost scris înainte de 1930.

accentuăm, o chestiune serioasă și urgentă de cea mai mare importanță pentru fiecare creștin născut din nou.

Să privim mai îndeaproape ce include în sine acest „s-a pregătit” și cum are loc această pregătire. Înainte de toate este o pregătire a inimii și a sentimentelor. Cunoașterea profetică a Cuvântului este bună și chiar necesară. De asemenea și diferențierea adevărului referitor la administrarea timpului este esențial pentru înțelegerea corectă a lucrurilor credinței. Însă Domnul se uită în primul rând la dragostea și dorința după El. Nimic nu poate înlocui lipsa acestora. Dar dacă este prezentă dragostea, atunci cu siguranță aceasta se arată într-o așteptare cu bucurie a revenirii Sale (1 Tesaloniceni 1.9,10), într-o străduință în a-I sluji, și în aceea că avem un simțământ pentru ceea ce este cu adevărat important pentru El.

Este deci bine să ne punem din inimă și sincer întrebarea: Este ceva între inimile noastre și El? Sunt lucruri ascunse în sufletele noastre? Am planificat noi lucruri care fac ca gândul la venirea Sa să fie amânat în inimile noastre? Suntem noi încurcați în afaceri, de care cu plăcere dorim să fim eliberați dacă am ști că El ar reveni mâine? Suntem noi legați cu anumite străduințe, cu prietenii neplăcute sau cu lucruri care ne-ar face să ne rușinăm la venirea Lui? El să ne dea har să fim bine pregătiți în privința aceasta și, dacă este necesar, în prezența Lui să fim curați, pentru ca noi să trăim în dragoste de El cu inimi care nu ne condamnă și să ne ostenim cu râvnă să-I fim plăcuți, și să așteptăm cu bucurie Împărăția și gloria Lui. Aceasta înseamnă, spus pe scurt, să fim pregătiți în privința sentimentului nostru.

Haina de in subțire

Însă aceasta nu este totul. Citim cu privire la soția Mielului: „Și i s-a dat să se îmbrace în in subțire, strălucitor și curat, pentru că inul subțire sunt faptele drepte ale sfinților.” (Apocalipsa 19.8). „Inul subțire” amintește de Cortul întâlnirii, unde a ocupat un loc băcător la ochi și se referea la Hristos și prezenta curăția Lui desăvârșită și nepătată ca „Cel drept”. Cât de mult iubește El dreptatea și urăște fărâdelegea. Însă aici în cartea Apocalipsa vedem că ceea ce era adevărat fără îngrădire cu privire la El, a devenit adevărat în ceea ce privește starea pentru aceia care vor fi veșnic alături de El. Haina, pe care ei o vor purta atunci, se pregătește acum. Orice acțiune dreaptă, făcută pe pământ de cei sfinți, adaugă ceva la țesătura și la frumusețea ei. Se spune: „Soția Lui s-a pregătit”, și în Psalmul 45.14 se spune: „Ea va fi adusă Împăratului în veșminte brodate”. Hainele sunt acele lucruri cu care noi apărem înaintea altora. Simbolic ele vorbesc despre umblarea noastră și de drumurile noastre. Domnul dorește să fim într-o activitate care arată că noi suntem gata și cu privire la comportarea noastră.

Însă comportarea, umblarea și drumurile sunt ceva exterior și mărturisesc despre ceea ce noi suntem lăuntric. De aceea o stare lăuntrică potrivită este la fel de necesară ca și una exterioară, sfințenia la fel de mult ca și dreptatea. De aceea citim: „Oricine are speranța aceasta în El se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3.3). „Fără sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul”, aceasta este o necesitate absolut necesară, și totuși, potrivit gloriei harului lui Dumnezeu noi vom fi ca El, căci „Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3.3). Perspectiva aceasta – și cât de mare este acest „nu s-a arătat încă ce vom fi” – este o speranță care ascunde

în sine o putere minunată de transformare și are efect curățitor. Este cu adevărat o speranță binecuvântată, dar și una curățitoare. Noi trebuie să fim pregătiți și din punct de vedere al caracterului, și dacă medităm la această speranță și îi oferim loc să ne influențeze, atunci aceasta va realiza acea curăție personală, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu.

Candele pregătite

Dorim apoi să ne ocupăm cu un alt gând referitor la a fi pregătit, care este necesar cu privire la revenirea Domnului. El este cuprins în parabola cu cele zece fecioare din evanghelia după Matei 25. Este adevărat că această parabolă vorbește despre Împărăția cerurilor și nu despre Biserică (Adunare) și că fecioarele nu simbolizează Biserica. Însă pe de altă parte cele zece fecioare prezintă o relație, în care sunt aduși aceia care aparțin Bisericii. Din acest motiv această parabolă are să ne spună și nouă ceva. Citim: „Atunci toate fecioarele acelea s-au ridicat și și-au pregătit candelile.” Fecioarele chibzuite aveau candelile, aveau untdelemn, era lumină, dar lumina a ajuns difuză, deoarece fitilul nu era în ordine. Are puțină valoare să aduci fitilul în ordine, dacă nu este untdelemn, și invers, dacă untdelemnul este prezent trebuie și fitilul să fie în ordine, dacă lumina trebuie să strălucească. Lumina vorbește despre mărturie. Noi suntem puși ca lumină, ca să luminăm în această lume întunecată, „prezentând Cuvântul vieții”. Facem noi aceasta? Dacă nu facem, nu este atunci în zadar toată cunoștința noastră despre venirea Domnului? Căci numai atunci când ne comportăm corespunzător acestui adevăr este prezentă acea putere, cum nu este alta asemenea ei, ca să influențăm poporul lui Dumnezeu cu privire la Evanghelie.

Așa cum citim în Apocalipsa 22.17, mireasa în armonie cu Duhul strigă: „Vino!” Însă apoi ea privește și la necazul din lume și strigă: „Cine însetează, să vină!” Acesta este ultimul strigăt al Evangheliei în Scriptură, și locul unde se află este deosebit de impresionant. Fie ca noi toți, individual sau în părtășie, să avem har să dăm la o parte tot ce împiedică strălucirea luminii, ca să fim o mărturie permanentă despre Hristosul care va veni, care a rezolvat toate nevoile noastre și care este suficient de mare și de milos ca să rezolve nevoile lumii. Să luăm seama, ca să audă de venirea Lui și cei din jurul nostru. Numai Dumnezeu știe cât de mulți dintre ei se vor trezi în ultimul ceas prin mărturia acestui adevăr. În felul acesta vom fi pregătiți cu privire la mărturie, și când Îl vom vedea, inimile noastre nu ne vor condamna.

Rebeca ca simbol al Bisericii (Adunării)

În final vrem să facem o aluzie frumoasă, pe care ne-o dă relatarea despre Rebeca. Chiar dacă nu este exact simbolic, totuși istoria ei este un indiciu frumos referitor la Biserică, care este călăuzită prin pustie de către slujitorul credincios, ca s-o aducă împreună cu fiul preaiubit al tatălui. Pentru ea a sosit momentul când lungă călătorie s-a sfârșit și de departe a văzut pe acela a cărui mireasă va fi în curând. Citim acolo că ea s-a coborât de pe cămila și și-a luat voalul ca să se învelească. Dacă privim peste acest obicei oriental, nu vedem noi în aceasta castitatea adevăratei dragoste din zilele noastre? Vedem în jurul nostru așa de multe biserici false laodiceene, care în delirul mare al bogăției lor aparente se laudă și în autoînșelarea lor și lipsa lor de rușine dau pradă lumi lucrurile lor sfinte. Este o mare mângâiere să ști că

adevărata Biserică, Adunarea lui Dumnezeu, care în curând va fi răpită, devine tot mai mult conștientă de revenirea apropiată a Mirelui ei. Inima ei bate mai tare, ea are dorința să fie o însoțitoare potrivită Lui, ea se pregătește, se îmbracă.

Fie ca noi să avem parte de har, ca în concordanță cu aceasta să învăluim în moartea Sa eul nostru, tot ce ne oferă prestigiu ca oameni în carne. Și dacă Domnul nostru va veni, fie ca noi să fim pregătiți având sentimentul dragostei și adorării. Să facă Domnul ca inimile alor Săi de pretutindeni să fie profund mișcate de venirea Sa și să se pregătească, ca astfel să fie gata pentru El în ceea ce privește simțămintele, comportarea, curăția, mărturia și sensibilitatea. Totul, repetăm aceasta, este prin har, însă acest har, care ne dă un drept desăvârșit și în mod desăvârșit poartă grijă, lucrează în noi, așa că prin Duhul Sfânt se arată o pregătire practică și o stare corespunzătoare pentru locul pregătit dinainte pentru noi, care este al nostru deoarece facem parte din aceia pe care El îi numește „Biserica Mea”. Fie ca noi să fim un popor pregătit pentru Domnul.

Titlul original: „Sind wir bereit?”
din *Der Dienst des Wortes*, anul 8, 1930, pag. 54–60